Nr 44

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 19 kwietnia 1948 r.

161

OKÓLNIK

z dnia 16 kwietnia 1948 r.

w sprawie interpretacji niektórych przepisów dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych.

Ministerstwo Skarbu udziela do wiadomości podległym sobie władzom i urzędom okólnik Ministerstwa Administracji Publicznej z dnia 23 stycznia 1948 r. L. dz. III. 8832 SF. 1-b/24/47 w sprawie interpretacji niektórych przepisów dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych.

Dyrektor Departamentu
S. Kołakowski

(Znak Min. Sk. D V 6470/1/48).

OKÓLNIK Nr 4

z dnia 23 stycznia 1948 r.

w sprawie interpretacji niektórych przepisów dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych.

L. dz. III. 8832 SF. 1-b/24/47.

Do
Obywateli Wojewodów, Prezydentów m. st. Warszawy i m. Łodzi, Starostów Powiatowych, Prezydentów miast, Burmistrzów i Wójtów.

Dotychczasowe stosowanie w praktyce dekretu o podatkach komunalnych z dnia 20 marca 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 40, poz. 198 z 1947 r.) wykazało, iż niektóre przepisy tego dekretu nasuwają wątpliwości co do ich interpretacji lub nastręczają trudności w ich wykonaniu. Dla usunięcia najczęściej spotykanych wątpliwości względnie trudności Ministerstwo Administracji Publicznej w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu udziela następujących wyjaśnień oraz wskazówek:

I. Podatek gruntowy.

1. Najwięcej trudności przy wymiarze podatku gruntowego nastręcza opodatkowanie gruntów użytkowanych przez szkoły rolnicze i instytucje naukowe lub przez zakłady doświadczalne, należące do instytucji publiczno-prawnych. Zagadnienie to inaczej przedstawiało się w okresie obowiązywania dekretu o podatkach komunalnych w jego pierwotnym brzmieniu (ogłoszonym w Nr 19 Dz. Ustaw z r. 1946 pod poz. 128), t. j. w roku podatkowym 1946 (dekret w pierwotnym brzmieniu obowiązywał do dnia 31 grudnia 1946 r.), inaczej zaś przedstawia się w roku podatkowym 1947 po znowelizowaniu dekretu i ogłoszeniu jego jednolitego tekstu w N-rze 40 Dz. Ustaw z r. 1947 pod poz. 198 (tekst znowelizowany obowiązuje od dnia 1 stycznia 1947 r.).

A. Stan przed nowelizacją, t. j. w r. 1946.

Według p. 6 art. 9 dekretu w jego pierwotnym brzmieniu od podatku były zwolnione „grunty użytkowane przez publiczne szkoły powszechne, sierocińce, zakłady wychowawcze i internaty dla uczącej się młodzieży oraz użytkowane wyłącznie w celach naukowych lub doświadczalnych przez szkoły rolnicze i instytucje naukowe lub przez należące do instytucyj publiczno-prawnych zakłady doświadczalne“.

Do przytoczonego przepisu dekretu rozporządzenie wykonawcze z dnia 20 stycznia 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 25, poz. 96) zawierało wyjaśnienie następujące:

„§ 28. 1. Za grunty, użytkowane przez szkoły rolnicze i instytucje naukowe uważa się grunty przeznaczone do celów badawczo-naukowych i będące w użytkowaniu rolniczym:

1) Państwowego Instytutu Naukowego Gospodarstwa Wiejskiego,
2) wyższych i średnich zakładów naukowych,
3) powiatowych i gminnych szkół rolniczych,
4) innych instytucyj naukowych, jak np. Polska Akademia Umiejętności, Polskie Towarzystwo Zeotechniczne i t. p.

2. Za grunty należące do zakładów doświadczalnych uważa się grunty należące do gospodarstw rolnych tych zakładów doświadczalnych, których celem jest prowadzenie przy pomocy metod naukowych badań w zakresie uprawy roślin, albo hodowli zwierząt dla uzyskania wskazań, mających służyć praktycznemu rolnictwu„.

Poza tym do p. 6 art. 9 dekretu odnosiła się część przepisu § 13 wymienionego rozporządzenia wykonawczego. Według ust. 2 tegoż paragrafu „zwolnienia od podatku gruntowego będą stosowane przez władze wymiarowe . . . . . .

3) co do gruntów wymienionych w pkt. . . . . 6) art. 9 — na podstawie deklaracji, przedstawionych przez osoby zainteresowane, a popartych dowodami, umożliwiającymi stwierdzenie okoliczności, uzasadniających zwolnienie od podatku".

Stan po nowelizacji, t. j. poczynając od 1.I. 1947 r.

Według p. 6 art. 9 dekretu w jego obecnym brzmieniu od podatku są zwolnione „grunty użytkowane przez publiczne szkoły powszechne, sierocińce, zakłady wychowawcze i opiekuńcze oraz internaty dla uczącej się młodzieży". Z zestawienia z brzmieniem pierwotnym dekretu wynika, że z przepisu p. 6 art. 9 pozostała tylko początkowa jego część z tym uzupełnieniem, że dodano tylko jeszcze zakłady opiekuńcze, których w r. 1946 w tym przepisie nie było. Natomiast dalszy ciąg dawnego tekstu p. 6 art. 9 przeniesiony został jako pkt. 2 do ustępu 3 art. 10 dekretu i ma tam brzmienie następujące:

„3. Podatek wynosi 6% podstawy opodatkowania dla gospodarstw rolnych: 1) . . . . 2) posiadanych przez szkoły rolnicze i instytucje naukowe lub należące do instytucji publiczno-prawnych zakłady doświadczalne, jeżeli grunty użytkowane są wyłącznie w celach naukowych lub doświadczalnych".

Do p. 6 art. 9 dekretu w obecnym jego brzmieniu nowe rozporządzenie wykonawcze z dnia 20 czerwca 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 258) zawiera w § 31 przepis następujący: „grunty użytkowane przez publiczne szkoły powszechne, zakłady wychowawcze i opiekuńcze oraz internaty dla uczącej się młodzieży, są zwolnione od podatku bez względu na sposób ich użytkowania".

Poza tym identyczny przepis, jak w § 23 poprzedniego rozporządzenia, zawarty jest w § 26 obecnie obowiązującego rozporządzenia wykonawczego.

Odpowiednikiem zaś § 28 poprzedniego rozporządzenia jest przepis, zawarty w § 38 nowego rozporządzenia wykonawczego; w brzmieniu jednakże § 38 są pewne dość ważkie, uzupełnienia, w szczególności — we wstępie ustępu 1 i ustępu 2. Uzupełnienia te, podkreślone przez Ministerstwo dla ich uwidocznienia w dosłownie przytoczonym brzmieniu odnośnych przepisów rozporządzenia, są następujące: „§ 38. 1. Za grunty użytkowane **w celach naukowych** przez szkoły rolnicze i instytucje naukowe uważa się grunty przeznaczone wyłącznie do celów badawczo-naukowych i będące w użytkowaniu rolniczym. . . . . . 2. Za grunty, należące do zakładów doświadczalnych, użytkowane **w celach doświadczalnych**, uważa się grunty . . . ."

Z przeprowadzonego wyżej zestawienia tekstów postanowień dekretu i rozporządzeń wykonawczych przed znowelizowaniem i po znowelizowaniu wynika, że:

1) grunty użytkowane przez publiczne szkoły powszechne, sierocińce, zakłady wychowawcze i opiekuńcze oraz internaty dla uczącej się młodzieży były i są nadal wolne od podatku **bez względu na sposób ich użytkowania,**

2) grunty użytkowane przez szkoły rolnicze i instytucje naukowe lub zakłady doświadczalne, należące do instytucji publiczno-prawnych, były w r. 1946 wolne od podatku, a począwszy od 1947 r. podlegają opodatkowaniu bez zastosowania progresji, według 6%-ej stawki ulgowej, która obowiązuje bez względu na stopień przychodowości z tych gruntów, przy czym zarówno całkowite zwolnienie w 1946 r., jak i ulgowa stawka podatku w latach następujących przysługują powyższym gruntom tylko wówczas, jeżeli są użytkowane **wyłącznie w celach naukowych lub doświadczalnych.**

Sprawa zwolnienia od podatku gruntów wymienionych wyżej w p. 1) zdaje się nie budzić wątpliwości, tymbardziej, że okólnikiem Nr 59 z dnia 27 sierpnia 1947 r. w sprawie zwolnienia od podatku gruntowego gruntów użytkowanych przez publiczne szkoły powszechne (Dziennik Urzędowy M. A. P. Nr 10) wyjaśniono, iż zwolnienie od podatku przysługuje bez względu na to, czy grunty publicznych szkół powszechnych są użytkowane dla potrzeb samej szkoły, czy też są użytkowane przez nauczycieli dla potrzeb własnych. Natomiast w odniesieniu gruntów wymienionych w p. 2) powyższe ustalenie prawnego stanu rzeczy jest ważne ze względu na to, że w praktyce prawie wszystkie szkoły rolnicze, instytucje naukowe oraz instytucje publiczno-prawne, posiadające zakłady doświadczalne, interpretują omówione przepisy dekretu w ten sposób, iż żądają zwolnienia od podatku względnie zastosowania w opodatkowaniu stawki ulgowej dla wszystkich posiadanych przez nie gruntów i przedstawiają odpowiednio brzmiące deklaracje podatkowe, jakkolwiek wiadomo jest, iż przeważnie

pewna tylko — często nawet bardzo nieznaczna — część tych gruntów jest użytkowana istotnie wyłącznie w celach naukowych lub doświadczalnych. Ponieważ instytucje te posiadają nieraz setki, a nawet tysiące hektarów gruntów w użytkowaniu i zajmują często znaczną część obszaru gminy, przeto zastosowanie do całego obszaru tych gruntów zwolnienia podatkowego lub choćby stawki ulgowej spowodowałoby utratę znacznej części należnych związkom samorządowym i Państwu dochodów.

Dla zapobieżenia temu uszczerbkowi powinny władze wymiarowe brać pod uwagę następujące momenty:

W myśl postanowień § 45 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 1 marca 1945 r. w sprawie wykonania dekretu z dnia 8 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 51 z 1945 r.) z parcelowanych majątków ziemskich powinny były być wydzielone i zabezpieczone dla celów szkolnictwa rolniczego ośrodki o następujących obszarach:

a) dla gminnych szkół rolniczych — od 5—10 ha,
b) dla powiatowych szkół rolniczych — od 30—50 ha,
c) dla liceów i szkół specjalnych — od 50—80 ha użytków rolnych.

Ośrodki te o ile oczywiście nie przekraczają wymienionych wyżej obszarów, należy niewątpliwie uznać za przeznaczone do celów badawczo-naukowych i co za tym idzie, uznać je za podlegające zwolnieniu od podatku w 1946 r. oraz za korzystające ze zniżonej stawki podatku gruntowego w latach następnych, jeżeli **faktycznie są użytkowane przez właściwe szkoły rolnicze.**

Zrozumiałe jest, że nie może być mowy o zwolnieniu od podatku w r. 1946, bądź zastosowania zniżonej stawki podatku w latach następnych, jeżeli szkoła wzgl. liceum rolnicze, dla których dany obszar gruntów został zarezerwowany, dotychczas nie powstały.

Również ewentualny fakt wydzierżawienia gruntów przeznaczonych dla celów oświaty rolniczej osobom niepowołanym do krzewienia oświaty rolniczej, należy uznać jako nieistnienie momentu użytkowania tych gruntów w celach naukowych.

Powyższe dotyczy gruntów pozostałych instytucji naukowych, wymienionych w § 38 rozporządzenia wykonawczego do dekretu o podatkach komunalnych, z tą jednakże różnicą, że obszary gruntów, które te instytucje mogą wykorzystywać dla swoich celów nie są ogólnie określone, wobec czego w przypadkach budzących wątpliwości należy żądać wyjaśnień, a — jeśli w tej drodze wątpliwości nie dadzą się usunąć — badać faktyczny stan rzeczy na miejscu komisyjnie przy udziale biegłych. Podstawę do zastosowania tego środka dają przepisy dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174), a w szczególności przepisy działu X tegoż dekretu.

II. Podatek od nieruchomości.

2. W myśl § 65 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego z dnia 20. VI. 1947 r. do określonego w pewnej kwocie czynszu należy doliczać tylko te świadczenia w gotówce lub w naturze, które najemca lub dzierżawca zobowiązał się świadczyć na **rzecz wynajmującego lub wydzierżawiającego.**

Wynika z tego, że świadczeń takich jak: opłaty za wodę, wywóz śmieci, oświetlenie klatki schodowej, wynargodzenie dozorcy itp. t. j. takich świadczeń, które nie idą na rzecz wynajmującego lub wydzierżawiającego, a dla których wynajmujący lub wydzierżawiający jest właściwie tylko inkasentem, do należnego czynszu doliczać nie należy, oczywiście pod warunkiem pobierania tych świadczeń w wysokości nie przekraczającej faktycznego wydatku.

3. Zdarzają się przypadki określenia bardzo niskiego komornego przy niewspółmiernie wysokiej wartości świadczeń wynajmującego na rzecz najemcy, a to w celu ukrycia faktycznego czynszu i przez to samo zmniejszenia podstawy opodatkowania.

W przypadkach stwierdzenia takiej dysproporcji między wysokością komornego a wartością świadczeń władza wymiarowa ma prawo — na podstawie dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174) — ustalić faktyczną wartość świadczeń i ew. nadwyżkę ponad tę wartość faktyczną zaliczyć do sumy komornego.

III. Podatek od lokali.

Podatek od lokali, mający stanowić podstawowe źródło dochodu dla gmin miejskich — częstokroć nie jest, jak praktyka wykazuje, należycie wykorzystywany. To też na wymiar tego podatku przy uwzględnieniu poniższych wytycznych, Ministerstwo kładzie specjalny nacisk.

4. W myśl art. 24 dekretu podatkowi podlegają wszelkiego rodzaju lokale. Zarówno § 59 rozporządzenia wykonawczego z dnia 20. I. 1947 r., jak i § 68 rozporządzenia z dnia 20. VI. 1947 r., wyraźnie określają, że lokalami są pomieszczenia bądź wynajmowane, bądź oddawane do bezpłatnego używania, bądź też **zajmowane w budynku własnym.** Mimo tak wyraźnego brzmienia przytoczonych przepisów zarządy niektórych gmin, opierając się na brzmieniu ust. i art. 26 dekretu, uważały, że pomieszczenia w budynkach własnych nie podlegały w 1946 r. podatkowi. Wniosek taki nietylko był sprzeczny z cytowanymi wyżej przepisami, ale nie wynikał także z przepisów art. 26. Wprawdzie ust. 1 art. 26, niedość może trafnie

ujęty, stanowił, że obowiązek podatkowy ciąży na osobach fizycznych, spadkach wakujących i osobach prawnych, zajmujących lokale lub ich części „w charakterze najemców", ale z ustępu 2 tegoż artykułu wynikało, że to pojęcie „najemców" ma specjalne znaczenie w rozumieniu dekretu i że pod to pojęcie podpadają wszelkiego rodzaju lokatorowie.

5. Stosunkowo nikły wpływ z podatku od lokali w niektórych gminach powoduje niedostateczne wykorzystanie uprawnień podatkowych w stosunku do przedsiębiorstw, zwłaszcza zaś przedsiębiorstw fabrycznych. Ramy tych uprawnień zakreśla wyraźnie § 69 rozporządzenia wykonawczego z dnia 20 czerwca 1947 r. według którego „za pomieszczenia w nieruchomościach użytkowych uważa się wszelkiego rodzaju pomieszczenia otwarte, jak place składowe lub zamknięte w budynkach głównych lub zabudowaniach ubocznych wraz z wszelkiego rodzaju urządzeniami jak np. piecami, kominami, itp.".

6. Warunkiem dokonania wymiaru podatku odrębnie dla osób wprowadzonych na mocy orzeczeń komisyj lokalowych lub władz kwaterunkowych jest opłacanie przez każdą z tych osób komornego administracji domu (§ 73 rozp. wyk. z dnia 20. VI. 1947 r.) i posiadanie odrębnego formalnego kwitu, będącego dowodem do obliczania podstawy opodatkowania.

Nie może natomiast nastąpić odrębny wymiar podatku na podstawie dowolnego rozdziału czynszu, uiszczanego w łącznej kwocie na cały lokal przez głównego lokatora.

7. Do przepisów § 76 ust. 1 i 2 rozp. wyk. z dnia 20. VI. 1947 r. stosują się wyjaśnienia i wskazówki, zawarte w punktach 2 i 3 niniejszego okólnika, dotyczących podatku od nieruchomości.

8. Lokal mieszkalny, chociażby w części zajmowany lub użytkowany na inne cele niż mieszkalne, uważa się za lokal użytkowy (art. 29 ust. 1 pkt. 3).

Jeżeli np. w lokalu 5-izbowym, chociażby zajętym przez kilku lokatorów a nie rozdzielonych konstrukcyjnie, w jednej izbie prócz mieszkania mieści się biuro handlowe, lub kancelaria adwokacka, cały lokal 5-izbowy uważa się za lokal użytkowy i lokal taki winien być opodatkowany w myśl art. 29 ust. 1 pkt. 2 dekretu.

Wyjątek stanowią lokale o rozdzielonym podatku w myśl § 73 rozporządzenia wykonawczego z dnia 20. VI. 1947 r. (pkt. 6 nin. okólnika).

9. Pod pojęcie cen reglamentowanych w rozumieniu art. 29 ust. 1 p. 2 lit. a — dekretu podpadają ceny, które odpowiadają następującym warunkom:

a) w widoczny sposób odbiegają od cen rynkowych,

b) dają bezpośrednie korzyści nabywcy, bez względu na istnienie lub nieistnienie zarobku świadczącego.

Okoliczność ustalenia cen w drodze rozporządzeń lub zatwierdzania taks, sama przez się nie stwarza jeszcze podstawy do traktowania tych cen jako cen reglamentowanych w rozumieniu cytowanego wyżej przepisu dekretu (np. taksa aptekarska). Wobec braku definicji pojęcia cen reglamentowanych w dekrecie lub rozporządzeniu wykonawczym należy posiłkować się innymi przepisami i w tym względzie można się oprzeć na rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów z dnia 21. V. 1945 r. w sprawie ustalenia cen detalicznych lub hurtowych na artykuły żywnościowe reglamentowane (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 132), oraz dekretu z dnia 27. III. 1946 r. o reglamentowanym zaopatrzeniu ludności w przedmioty powszechnego użytku (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 217); z rozporządzenia tego i dekretu można wysunąć wniosek, że za ceny reglamentowane należy uważać ceny artykułów i towarów przydzielonych na karty aprowizacyjne (żywnościowe i odzieżowe) t. j. ceny, które w języku potocznym określane są jako ceny sztywne, które więc odpowiadają warunkom, ujętym wyżej pod a i b. W tym ujęciu nie podpadają pod pojęcie cen reglamentowanych t. zw. ceny komercyjne. Mogą być jednakże ceny artykułów i świadczeń, które nie są związane z przydziałami na karty aprowizacyjne, a które należy podciągnąć pod pojęcie cen reglamentowanych. Odnosi się to zwłaszcza do tych przypadków, kiedy na dany towar lub świadczenie jest kilka cen, z których reglamentowaną będzie najniższa odpowiadająca warunkom podanym wyżej (pkt. a i b).

Do takich cen mogą być zaliczane m. inn. cena prądu dostarczanego pewnej grupie odbiorców według taryfy ulgowej, przy jednoczesnym dostarczaniu tegoż prądu innym odbiorcom po cenie znacznie wyższej; sprzedaż pewnego towaru zagranicę po cenie dającej minimalne zyski lub nawet nie pokrywających kosztów produkcji (w celach polityki eksportowej Państwa) przy jednoczesnej sprzedaży tegoż towaru na rynku miejscowym po cenie znacznie wyższej; przewóz pracowników przez przedsiębiorstwo komunikacyjne za biletami ulgowymi do miejsc pracy, przy jednoczesnym pobieraniu opłaty normalnej od innych.

Świadczenia dokonywane przez K. K. O. i banki, jako instytucje kredytowe pracujące w ramach zamierzeń Państwa, jeżeli są dokonywane wzamian za stawki odsetkowe i prowizyjne, których wysokość została im z góry narzucona przez władzę kontrolującą, należy uważać za świadczenia dokonywane po cenach reglamentowanych. Również w stosunku do osób pobierających wynagrodzenia wynikające ze stosunku umowy o pracę oraz osób pobierających zaopatrzenie emerytalne (ubezpieczeniowe) z funduszów publicznych, a trudniących się prócz tego dodatkowym zajęciem i opłacających z tego tytułu podatek obrotowy, należy trak-

tować wysokość pobieranego wynagrodzenia za pracę wraz ze wszystkimi dodatkami jako świadczenia reglamentowane, zaś wysokość zgłoszonego i przyjętego przez władze skarbowe do opodatkowania dochodu jako świadczenia nie reglamentowane.

Warunkiem zastosowania art. 29 ust. 1 pkt. 2 lit. a) dekretu jest jeszcze konieczność, aby świadczenia rzeczy lub usług po cenach reglamentowanych wykonywane były „w przeważającej mierze" po tych cenach. Ustalenie w praktyce tej „przeważającej miary" nastręcza duże trudności i wywołuje liczne spory między podatnikami a władzami wymiarowymi jeżeli chodzi o prowadzenie handlu różnorodnymi towarami, gdzie rozpiętość cen pomiędzy cenami wolnorynkowymi a reglamentowanymi jest różnoraka np.:

cena cukru na kartki wynosi 16.50 zł, cena wolnorynkowa 180 zł — 9%,

cena obuwia tekstylnego wynosi 400 zł, cena wolnorynkowa 1.600 zł — 25%,

cena mąki 80% wynosi 2.85 zł, cena wolnorynkowa 70 zł — 40%,

Ażeby stosowaniu tego przepisu dać możliwie realną i słuszną podstawę, Ministerstwo udziela na przyszłość następującego zalecenia:

Poczynając od roku 1948 za osoby wykonujące świadczenia rzeczy w przeważającej mierze po cenach reglamentowanych, w przytoczonym wyżej przypadku prowadzenia handlu towarami niedającymi się porównać ani ilościowo, ani też jakościowo, należy uważać tych podatników, którzy wykażą się obrotem uzyskanym po cenach reglamentowanych, przekraczającym 1/5 część obrotu wolnorynkowego.

W innych przypadkach pojęcie przeważającej miary należy rozumieć w ten sposób, że wartość świadczeń po cenach reglamentowanych winna wynosić więcej niż połowę ogólnej wartości świadczeń.

10. Ponieważ w myśl art. 111 ust. 4 dekretu z dnia 16. V. 1946 r. o postępowaniu podatkowym osoby zajmujące lokale obowiązane są dostarczyć w terminie do 15 stycznia wykazy osób zamieszkałych w tych lokalach w dniu 31 grudnia roku ubiegłego, a w tym czasie o ile chodzi o zastosowanie art. 28 ust. 1 pkt. 2 dekretu o podatkach komunalnych mogą być jeszcze nieznane okoliczności wpływające na wymiar podatku, przeto wymiaru należy dokonać według danych z roku poprzedzającego rok podatkowy, a po wyjściu na jaw okoliczności, wpływających na wysokość podatku, wznowić postępowanie na podstawie art. 156 pkt. 2 dekretu o postępowaniu podatkowym i wymiar podatku zmienić.

Należy przytym również posługiwać się przepisami art. 109 dekretu o postępowaniu podatkowym.

11. Osoby wykonujące zawód poza miejscem zamieszkania i nie korzystający z lokalu użytkowego, np. kominiarze, opłacają podatek od lokali mieszkalnych w wysokości 100% podstawy opodatkowania.

12. Przy stosowaniu przez miejskie rady narodowe ulg w podatku od lokali na podstawie art. 40 ust. 3 dekretu, wskazane jest zastosowanie ulg między innymi w stosunku do słuchaczy wyższych uczelni, korzystających z lokali jako najemcy oraz pozbawionych stałych źródeł dochodów.

Minister:
(—) Edward Osóbka-Morawski

162

OKÓLNIK

z dnia 16 kwietnia 1948 r.

w sprawie zniesienia poboru opłat na rzecz Funduszu Pracy.

Ministerstwo Skarbu udziela do wiadomości podległym sobie władzom i urzędom pismo okólne Ministerstwa Administracji Publicznej z dnia 4 lutego 1948 r. w sprawie zniesienia poboru opłat na rzecz Funduszu Pracy.

Dyrektor Departamentu
S. Kołakowski

(Znak Min. Sk. D V 6476/1/48).

PISMO OKÓLNE

z dnia 4 lutego 1948 r.

w sprawie zniesienia poboru opłat na rzecz Funduszu Pracy.

L. dz. III. SF 3/0/3/48.

Do

Obywateli Wojewodów, Prezydentów m. st. Warszawy i m. Łodzi, Starostów Powiatowych, Prezydentów miast, Burmistrzów i Wójtów.

Ministerstwo przypomina, że według postanowień art. 17 i 19 dekretu z dnia 28 października 1947 r. o ubezpieczeniu rodzinnym (Dz. U. R. P. Nr 66, poz. 414) z dniem 1 stycznia 1948 r. utraciły moc obowiązującą przepisy art. 14—34 ustawy z dnia 16 marca 1933 r. o Funduszu Pracy (Dz. U.

R. P. Nr 22, poz. 163), w których uregulowana była m. inn. sprawa poboru opłat od publicznych zabaw, rozrywek, widowisk i zawodów sportowych.

Z dniem 1 stycznia 1948 r. pobór powyższych opłat został zatem zniesiony.

p. o. Dyrektora Departamentu
(—) St. Rybicki

163

OKÓLNIK

z dnia 17 kwietnia 1948 r.

w sprawie pieczęci urzędowych Kontroli Akcyzowej.

Zarządzeniem Ministra Skarbu z dnia 6 listopada 1945 r. Nr D. I. 51116/1/45 zalecone zostało zaopatrzenie do dnia 1 lipca 1946 r. jednostek organizacyjnych w pieczęcie urzędowe wg wzorów i wymiarów, podanych w omawianym zarządzeniu.

Mimo upływu zakreślonego terminu i przypomnienia pismem z dnia 18 czerwca 1946 r. Nr D. I. 10117/1/46, stwierdzono, że urzędy akcyzowe, a szczególnie rejony kontroli akcyzowej nie posiadają dotychczas pieczęci wg ustalonych wzorów i częstokroć posługują się pieczęciami kauczukowymi.

W związku z powyższym zarządza się, co następuje:

1) Wobec zastąpienia przepisem art. 2 dekretu z dnia 27 czerwca 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 209) nazwy „Kontrola Skarbowa" na „Kontrola Akcyzowa", Rejon Kontroli Akcyzowej powinien używać do czynności służbowych pieczęci przewidzianych w § 29 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 23 lutego 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr 18, p. 118) z napisem: „Kontrola Akcyzowa" wraz z numerem kolejnym.

2) Numeracja pieczęci urzędowych rejonów kontroli akcyzowej jest ciągła i ogólna dla całej administracji akcyzowej,

3) Wymiary pieczęci urzędowej w średnicy wynoszą, do tuszu — 36 mm, do laku — 30 mm.

4) Ilość pieczęci urzędowych do tuszu i laku dla poszczególnych rejonów kontroli akcyzowej ustala Izba Skarbowa.

5) Kierownik rejonu przydziela pieczęcie urzędowe indywidualnie urzędnikom Rejonu Kontroli Akcyzowej.

6) Zamówienia na pieczęcie urzędowe rejony kontroli akcyzowej kierują w drodze służbowej do izby skarbowej, ta zaś do Mennicy Państwowej za pośrednictwem Ministerstwa Skarbu.

7) Dla celów kontrolnych prowadzi się ewidencję pieczęci urzędowych wg wzoru ustalonego zarządzeniem z dnia 6 listopada 1945 r. Nr D. I. 51116/1/45.
Ewidencję prowadzą:

a) Wydział Organizacyjny Departamentu I Ministerstwa Skarbu centralnie dla wszystkich rejonów kontroli akcyzowej,
b) Izby Skarbowe dla podległych rejonów kontroli akcyzowej,
c) Urzędy Akcyzowe dla podległych rejonów kontroli akcyzowej,
d) Rejony Kontroli Akcyzowej dla potrzeb własnych.

W prowadzonej ewidencji należy, obok numeru kolejnego pieczęci, wymieniać również numer fabryczny pieczęci, oznaczonej przez Mennicę Państwową.

8) Za odpowiednie przechowywanie i używanie pieczęci urzędowych odpowiedzialność ponosi pracownik rejonu, któremu pieczęć została przydzielona.

9) Z chwilą ustania obowiązku pełnienia czynności, do którego było przywiązane posiadanie pieczęci urzędowej, pracownik, któremu pieczęć została przydzielona, winien ją bezzwłocznie zwrócić swej władzy służbowej,

10) Pieczęcie urzędowe, które z powodu zużycia, uszkodzenia, zwinięcia rejonu lub też z innych powodów nie mogą być nadal używane, winny być bezzwłocznie przekazane w drodze służbowej izbie skarbowej, ta zaś przesyła je do Mennicy Państwowej za pośrednictwem Ministerstwa Skarbu.

Przed odesłaniem jednostki organizacyjne sporządzają w dwóch egzemplarzach wykaz pieczęci, przekazywanych do Mennicy Państwowej wg wzoru podanego w zarządzeniu Min. Skarbu z dnia 10 sierpnia 1946 r. Nr D. I. 13107/1/46.

11) W przypadku zagubienia, zniszczenia, kradzieży itp. utraty pieczęci urzędowej, pracownik rejonu kontroli akcyzowej, któremu przydzielona została pieczęć, obowiązany jest o tym powiadomić pisemnie swą władzę przełożoną, podając miejsce i okoliczności, w jakich utrata nastąpiła.

12) W przypadkach, określonych w pkcie 11, bezpośrednia przełożona władza służbowa przeprowadza dochodzenie.

Jeżeli w wyniku dochodzenia stwierdzona zostanie wina pracownika rejonu kontroli akcy-

zowej, niezależnie od odpowiedzialności służbowej pracownika, Państwu przysługuje roszczenie w stosunku do tego pracownika z tytułu kosztów związanych z unieważnieniem utraconej i sporządzeniem nowej pieczęci urzędowej.

13) Wnioski o unieważnienie pieczęci urzędowej, z powodu jej utraty, Izby Skarbowe kierują wraz z wynikiem dochodzeń do Ministerstwa Skarbu.

14) Do 30. XII. 1948 r. pieczęcie nie odpowiadające wymogom zarządzenia z dnia 6 listopada 1945 r. Nr D. I. 51116/1/45 oraz niniejszego zarządzenia, winny być bezwzględnie wycofane z użycia i zastąpione nowymi.

O wykonaniu zarządzenia Izby Skarbowe złożą Ministerstwu Skarbu sprawozdania w terminie do dnia 15 stycznia 1949 r.

Dyrektor Departamentu
H. Birencwajg

(Znak Min. Sk. D. I. 14385/1/48.

Poz.	T R E Ś Ć		Data	Znak	OrOs	GB	KS	OSK	OK	B	K	RK	C	ZPP	POD	PW	MOSK	P	EA	A	M	U	Sp	L	R				
161	Interpretacja niektórych przepisów dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych.	O	16 IV. 1948 r.	D. V. 6470/1/48							×																		
162	W sprawie zniesienia poboru opłat na rzecz Funduszu Pracy.	O	16 IV. 1948 r.	D. V. 6476/1/48																					×				
163	W sprawie pieczęci urzędowych Kontroli Akcyzowej.	O	17 IV. 1948 r.	D. I. 14385/1/48	×															×									

Objaśnienie znaków:

OrOs	— dział	organizacyjny i osobowy
GB	— „	gospodarczy i budżetowy resortu
KS	— „	karny skarbowy
OSk	— „	Ochrony Skarbowej
OK	— „	obrotu pieniężnego i kredytu
K	— „	budżetowy
B	— „	finansów i podatków komunalnych
RK	— „	rachunkowo-kasowy
C	— „	ceł
ZPP	— „	zobowiązań i postępowania podatkowego
POD	— „	podatków: obrotowego i dochodowego
PW	— „	podatku od wynagrodzeń
MOSk	— „	podatku od nabycia praw majątkowych i opłaty skarbowej
P	— „	innych podatków bezpośrednich
EA	— „	egzekucji administracyjnej
A	— „	akcyz
M	— „	monopolów
U	— „	ubezpieczeń
Sp	— „	spółdzielczości
L	— „	likwidacyjny
R	— „	różnych
Z	—	zarządzenie
I	—	instrukcja
O	—	okólnik
Ob	—	obwieszczenie
Uch	—	uchwała

Cena zł 44

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Prenumerata: roczna zł 2.400; półroczna zł 1.300 kwartalna zł 700; miesięczna zł 300.

Prenumeratę należy wpłacać na konto czekowe Administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu w P. K. O. Nr I-4428, podając cel wpłaty, nazwę instytucji względnie nazwisko i imię wpłacającego, adres oraz okres czasu, którego prenumerata dotyczy. Wysyłkę egzemplarzy dokonuje się po otrzymaniu wpłaty. Prenumeratę przyjmuje się na okresy od miesiąca następnego po dokonaniu wpłaty, jednak na okres nie dłuższy niż do końca 1948 r.

Reklamacje z powodu nieotrzymania numeru należy zgłaszać we właściwym Urzędzie pocztowym natychmiast po otrzymaniu następnego kolejnego numeru. Reklamacje kierowane do Administracji pozostaną bez odpowiedzi. Pojedyncze numery są do nabycia w Administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Cena ogłoszeń za 1 milimetr szerokości 1 szpalty, wynosi zł 90.

Druk. PWPW. Warszawa, Sanguszki 1.